

— Не тужи, момчето ми, черният ржце съ честен труд! ще те прехранват по-добре, отколкото ако останат бѣли, но замърсени въ безчестие. Хайде, качвай се!

Коминочистачът седна на велосипеда, Коста стъпи на осъта на задното колело и се хвана за раменетъ на баща си.

— Готово.

Прекосяха улицата, възвиха въ лѣво, където навалищата бѣше по-малка и се отправиха къмъ края на града.

— Тате, намѣри ли работа за следъ обѣдъ?

— Намѣрихъ, ще дойдешъ и ти съ мене.

Купихъ ти коженъ каскетъ.

— Дай да го видя!

Новъ, хубавъ каскетъ съ малка, права козерка! Коста наложи каската. Тъкмо за него!

— Навѣрно сж донесли новата куртка. И тѣсни панталони съмъ ти поржчалъ. Двадесетъ години работа занаята, надявамъ се, че нѣма да ме посрамишъ.

— Сигурно не ще те посрамя, тате!

Вжкчи ги посрещнаха радостни децата и майката.

— Бате, донесоха куртка ти!

— И панталонитъ!

— Така ли? Я ги дайте насамъ!

Коста отиде въ кухнята, облече се набързо, преметна теленото вжже, стегна колана и наложи каската.

— Сега е готово. Добъръ день! Моля, имате ли комини за чистене?

— Имаме, господине, заповѣдайте!

Най-голѣмата сестричка хвана баща си за ржка и го въведе въ стаята. Всички извикаха отъ радостъ. Мжжъ, сжщински коминочистачъ!

— Ела, сине, малко по-рано отъ мене започвашъ, но затова пъкъ ще инашъ възможностъ да се наредишъ по-добре.

— Бате, когато порастна като тебе и азъ ще стана коминочистачъ!

— Тогава ние ще ждемъ по-добре, братлещето ми, азъ ще се погрижа за тебе.

Коста вдигна на ржце шестгодишното си братче и го цѣлуна. Очитъ му овлажниха.

— Единъ месецъ ми остава още и тогава!...

— Добре, добре, маминото, всичко ще си дойде по реда, само здраве да има. Сега съдайте да обѣдваме!... Обади се майката, като слагаше на масата голѣма чиния съ бобена чорба.

Лѣтната ваканция бѣше къмъ своя край. Единъ день, следъ обѣдъ, на праздното мѣсто до училището се бѣха събрали десетина мом-

чета. Всѣки бързаше да се похвали, кжде е билъ презъ лѣтото.

Изведнажъ, Илия посочи съ ржка къмъ покрива на срещната къща. Високо горе, до коминя, нѣкой размахваше шапка.

— Гледайте!

— Къмъ насъ се обръща!

— Коста! Той, сжщия! Ура-а!

Дружень вжкъ процепи въздуха. Шапки захвъркаха нагоре. Момчетата подскачаха съ свѣтнали отъ радостъ очи. И най-силно отъ всички викаше Илия. Следъ случката съ шафчето, той обикна Коста, който наистина го заштити.

— Е-хей, Коста-а!

— Виждате ли го, той стана вече коминочистачъ като баща си.

— Бедни сж, трѣбва да помага.

— Момчета, съгласни ли сте, да го причакаме долу, до като си свърши работата?

— Хайде!

И тѣ шумно припнаха къмъ високата къща.

Коста все още размахваше шапка, облегнатъ до коминя. Гърдитъ му буйно се повдигаха. Той усѣти сякашъ нѣкаква сила се влива въ тѣхъ. Другъ пътъ би му примжнѣло, задето не може да бжде при момчетата, а сега му бѣше драго да ги вижда такава мѣннички долу. Дори мисълъта, че нѣма да продължи ученieto, сега не го измжчваше. Той хвърли погледъ надъ покривитъ на хиллядитъ къщи наоколо, погледна надолу къмъ улицитъ, по които фучаха автомобили, трамваи и файтони, услужа се въ грохота на голѣмия градъ. Предъ очитъ му изпѣгна малка къщица далече татѣтъ заедъ моста. И видѣ той три чифта весели очички, отправени къмъ него, усѣти меки ржчици да се обвиватъ около шията му. Ясно дочу сладко гласче, което шепне на ухото му "Бате, разкажи, какво се вижда отгоре". А въ кжта седи майка му, кърпи нѣкаква дреха и отъ уморенитъ ѝ хлѣтнали очи падатъ сълза подиръ сълзца. О, Коста ще пресуши тѣзи сълзи. Прилежно ще работи въ помощъ на баща си и тогава неговата мила майчица не ще има причини да плаче.

Далече нѣкъжде изсаири локомотивна свирка. Коста се сепна, усмихна се на себе си и заприбира вжжетата. Работата бѣше свършена, а трѣбва да се бърза, че има и други поржчки.

И той предпазливо трѣгна по покрива.

Долу, тъкмо изкара велосипеда на тротуара, радостенъ вжкъ огласи улицата.

